

at fremføre Angreb, som ikke ere velbegrundede. Men dette indeholder jo ikke Spor af Argument for, at det, det ærede Medlem siger i Dag, er vel begrundet. — Det ærede Medlem søgte derefter at dreje Sagen derhen, at selv om der ikke i og for sig er sket nogen Skade eller vist nogen Forsømmelighed ved, at der ikke er brugt endnu flere Penge i det forløbne Finansaar, end der er brugt, vilde det alligevel have været ønskeligt, om der af Hensyn til den Arbejdsløshed, som efter hans Mening har været stærkt fremtrædende i det sidste Aarstid, var lagt et stærkt Pres paa for at fremskynde Arbejderne med ekstraordinær Hurtighed. Det ærede Medlem udtalte, at over for et saa vigtigt Hensyn var der ingen Grund til at opholde sig ved den Smule Rentetab, som Staten kunde komme til at lide ved at gøre Arbejderne færdige tidligere end nødvendigt eller forudsat. Jeg kan ikke andet end undre mig over, at det ærede Medlem, som dog mindst af alt mangler Forstand, kan bekvemme sig til at ty til saa gamle uoverlagte Argumenter. Det vigtigste af de Arbejder, til hvilket der paa det sidste Statsregnskab stod en Udgiftsrestance tilbage, var, som jeg nævnede forleden, Dampfærganlægget Gedser—Warnemünde, og det var netop om dette, at jeg udtalte, at hvis Staten, om det overhovedet havde været muligt at forcere Arbejdet frem, havde gjort det, vilde der dog ikke have været opnaaet andet, end at man havde lidt et Rentetab, fordi man alligevel ikke kunde sætte denne Dampfægeforbindelse i Gang, førend ogsaa Anlægget paa tysk Side var færdigt. Naar nu det ærede Medlem gør gældende, at man af Hensyn til Arbejdsløsheden alligevel burde have forceret Arbejdet, forholder det sig saaledes, at den langt overvejende Del af den Sum, der stod i Restance, eller $1\frac{1}{4}$ Million, vedrørte Anskaffelsen af selve de to Dampfæger. Den ene af disse byggedes paa et tysk Værft; den vilde ikke kunne hjælpe til at raade Bod paa Arbejdsløsheden her i Landet. Den anden blev leveret af Helsingør Skibsværft, og dette har utvivlsomt fremskyndet Arbejdet i saa høj Grad, som det har været muligt. Ja, det lykkedes end ikke Værftet at gøre Færgen færdig nøjagtig til den stipulerede Tid, den 1ste September, men først et Stykke ind i September Maaned. Og hvad angaar de andre Anlæg vedrørende denne Forbindelse, nemlig Dampfægelejerne og Uddybningen af Indløbet, er Forholdet dette, at disse Ar-

bejder have været givne i Entreprise, og Entreprenørerne have sikkert fremskyndet Arbejdet saa meget, de kunde; en enkelt af dem mødte uforudsete Vanskeligheder og var endnu hen i Sommeren saa langt tilbage, at der af Administrationen endog maatte lægges stærkt Pres paa, for at faa Arbejderne færdige til rette Tid, saaledes som sket er. Ligesaa ubegrundet som en Anke af denne Art er, lige saa urimeligt er det, at paastaa, at Staten ved at have forceret ud over den normale Hastighed Anlægget af Jernbanen mellem Holstedbro og Herning vilde have kunnet bidrage til at raade Bod paa den Arbejdsløshed, som det ærede Medlem hentyder til. Naar det ærede Medlem fremhæver, at Københavns Kommunalbestyrelse af denne Grund har sat nogle Arbejder i Værk tidligere, end der ellers havde været Grund til, er det saare vel forstaaeligt, at Københavns Kommunalbestyrelse sætter Arbejder i Værk, naar man overhovedet anser dette for at være den rette Vej — det skal jeg ikke udtale mig om —, for at raade Bod paa Arbejdsløsheden i København. Men det nytter visselig ikke at ville forsøge at afhjælpe Arbejdsløsheden i København ved at sætte et Arbejde i Gangovre paa Jyllands Hede. Forholdet er det, at der saa langt fra at have været overflødig Tilbud af Arbejdskraft ved Anlægget af Holstedbro—Herning Banen — jeg har netop erkyndiget mig derom — tværtimod, i alt Fald delvis har været Mangel paa Arbejdskraft. Det er godt nok at tale om at sætte Arbejder i Gang for at hjælpe paa Arbejdsløsheden, men det kommer an paa, om Arbejderne ville gaa derhen, hvor Arbejdet er at finde. Forholdet er nu en Gang saa, at det er meget vanskeligt at faa københavnske Arbejdere til at gaa over og tage fat med Spaden paa Heden.

Dernæst har jeg til det ærede Medlem et Par Bemærkninger angaaende det, som han kalder Fuldmægtig-Affæren i statistisk Bureau. Han udtalte sig forleden saaledes: „Finansministeren har ikke svaret paa Anken over den bekendte Affære, og det uagtet saavel Direktørens Erklæring i Berlingske Tidende som ikke mindst den tidligere Direktørs i samme Blad i høj Grad maatte gøre et Svar højest ønskeligt.“ „Jeg betragter“ — vedblev det ærede Medlem — „denne Tavshed fra Ministerens Side som et talende Svar.“ Ja, jeg mener nu, at Tavshed er i visse Tilfælde den hensigtsmæssigste Udtryksform, og det forekommer mig, at den undertiden til en Afveksling maa være ret behagelig for Tilhørerne.